

и тѣхните бистри и студени извори! обичамъ та, мой мили краю! обичамъ та отъ сичката си душа и сърце, ако ти и да си обреченъ на тѣшки страдания и неволи! Сичко, щото е останало до сега въ моята осиротѣла душа добро и свѣто — сичко е твое! Ти си оная благословенна земя, която цвѣти, която е пълна съ нѣжности, съ сияния и величие, слѣдователно ти си ма научило да обичамъ и да плача надъ сѣко едно човѣческо нещастие, — а това е вече много за единъ човѣкъ. . . И до сега още чувствавамъ възрождението на твоиятъ меризливъ зеленчукъ, който испълва сичкото пространство, на която страна и да хвърли човѣкъ окото си; азъ и до сега чуя пѣсенъта на славѣните и чуруликанието на ластавиците; най-послѣ, азъ и до сега слушамъ крѣхкиятъ гласъ на бжлгарското момиченце, което мѣте дворѣтъ си съ бжрскалката, и пѣе си своята народна пѣсенчица: